

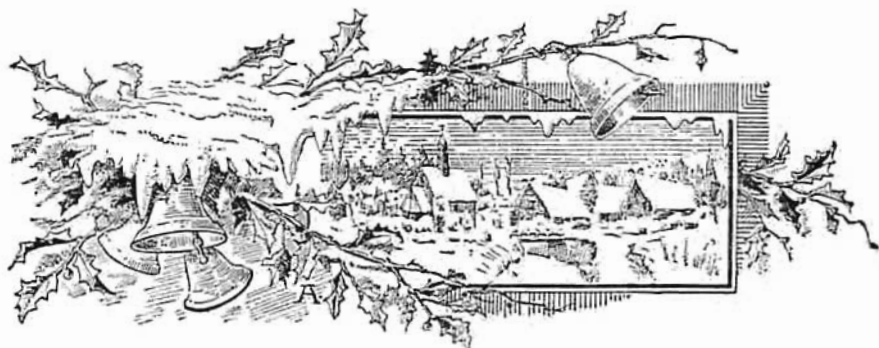


„Emeljétek fel a ti szemeiteket és lássátok meg a tartományokat: mert megértetek az aratásra.“ János 4, 37.

V. évfolyam.

Budapest, 1908. január 1-jén.

1. szám.



Krisztus anyaszentegyházának alapja.

»Ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat; és a pokol kapui nem vehetnek azon diadalmat?« Máté 16, 18.

Krisztus anyaszentegyháza egy épülethez hasonlíttatik. Egy épület pedig csak akkor áll meg, ha szilárd alapja van. Krisztus lelki házáról ezeket találjuk megírva: »Íme, én vetek Sionban követ, próbakövet, drágalátos szegletkövet, erős fundamentomkövet, aki hiszen, nem siet az.« Ésaías 28, 16. Pál is mondja: »Más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, amely egyszer vettetett, mely a Jézus Krisztus.« I Kor. 3, 11.

Megváltónk jellemünk igazi felépítéséről az ő anyaszentegyházában következésképen szól: »Miért mondjátok pedig nekem: Uram! Uram! ha nem mivelitek amelyeket mondok? Valaki énhozzám jó, és hallgatja az én beszédemet, és azokat megtartja, megmondom nektek,

mihez hasonló. Hasonlatos valamely házépítő emberhez, aki ásta és mélyen kivágta a követ és fundamentomot vetett kősziklán; minekutánna pedig eljött az árvíz, megütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdította; mert kősziklán fundáltatott.« Luk. 6, 46-48.

Az efézusbeli gyülekezethez írja Pál apostol: »Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem a szenteknek polgártársaik és Istennek cselédjei. Kik felépítették a profétáknak és apostoloknak fundamentomokon, mélynek belső szegletköve a Jézus Krisztus.« Eféz. 2, 19. 20.

Tekintünk meg egynehány bibliai verset, amelyekből világosan kitűnik, hogy Krisztus (és nem Péter) az a kőszikla, amelyre építettett az Úr anyaszentegyháza: »Mivelhogy az Úrnak nevét hirdetem, tulajdonítsatok nagyságot a mi Istenünknek. Annak a kősziklának, kinek cselekedete tökéletes: mert neki minden útai igazság; az erős hív Istennek, ki hamisságot nem tud, ki

igaz és jó.« 5 Móz. 32, 3. 4. »A kőszikláról, aki szült téged, elfelejtkezte; elfelejtkezte az erős Istenről, aki nemzett téged.« 18. v. »Mert nem olyan a mi kősziklánk mint az ő kősziklájok, a mi ellenségeink is megítélhetik azt!« 31. v.

Ugyanazt az igazságot fejezte ki Anna, Sámuel születése után: »Nincsen senki olyan szent mint az Úr, sőt nincsen senki te kívül; és nincsen senki olyan erős (alapige: olyan kőszikla) mint a mi Istenünk.« 1 Sám. 2, 2. Ezt vallotta Dávid, miután az Úr kiszabadította őt az ő ellenségeinek kezéből: »Az Úr az én kősziklám és kővárom, és nekem szabadítóm. Mert kicsoda volna Isten a Jehován kívül, és kicsoda hatalmas a mi Istenünkön kívül.« 2 Sám. 22, 2. 32. Tovább: »Csak ő az én kősziklám és az én szabadítóm, ő az én oltalmazóm, azért nem mozdulok feletébb.« Zsolt. 62, 3.

Krisztus nemcsak kősziklának nevezetik a szentírásban, hanem »szegletkövek« is: »Dicsérlek téged, mert meghallgattál engemet, és engemet megszabadítottál! A kő, melyet az építők megvetettek, lett a szegletnek fejevé. Az Úrtól lett az, mely esodálatos a mi szemünk előtt.« Zsolt. 118, 21-23.

Az új-testamentomban találjuk ezen versek magyarázatát Megváltónknak a szőlőről mondott példabeszédében: »Mondja azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán ezt minekutána látandják, megbecsülik. És mikor azt látták volna a mivesek, szólának egymás között, ezt mondván: Ez az örökös, jertek, öljük meg őtet, hogy miénk legyen az örökség! És minek. utána kivetették volna ezt a szőlőből, megölelék őtet. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? Elmegyén és elveszti azokat a miveseket, és a szőlőt egyebeknek adja. Ezt pedig mikor hallották volna, mondanak: Távol legyen az! És ő rájuk tekintvén monda: Micsoda tehát az ami meg vagyon írva: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek fejevé? Valaki arra a kőre felül esik, megromol; akire pedig esik: megromtja azt.« Luk. 20, 13-18.

Ha pedig valaki kételkednék abban, hogy ez a szegletkő Krisztus, az vegye

tekintetbe Péter apostol szavait, melyeket Jeruzsálemben a papok, főpapok és fejedelem előtt mondott: »Mivelhogy e mai napon mitőlünk tudakoztok a jótétemény felől, melyet a nyavalyás emberrel eselekedtünk, tudniillik mimódon gyógyult meg? Azért tudtokokra legyen mindnyájan nektek és az Izrael egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott a halálból: az által áll ez ti előttetek ez épségben. Ez ama kő, akit ti építők semminek állítottatok, ki lett a szegletnek fejevé. És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.« Ap. esel. 4, 9-12.

Krisztus az anyaszentegyház fundamentuma és ő neki kell engedelmeskednie mint igazi fejének. Az egyház nem függ emberektől, s emberek azon nem is uralkodhatnak. Sokan azt gondolják, hogy azoknak, akik az egyházban előjárók, joguk van másoknak előírni, hogy mit higgyenek és eselekedjenek. Ez a vélelem nincs megerősítve a szentírás által. A Megváltó azt mondja: »Ti mindnyájan testvérek vagytok.« Az ember könnyen tévedhet, azért nem lehet emberekre építeni. A hitnek kősziklája: Krisztus élő jelenléte az egyházban. Erre még a leggyengébb lelkek is építhetnek, s aki sokszor a legerősebbnek tekinti magát, az Krisztus nélkül a legerőtlenebb. »Átkozott a férfiú, aki bízik az emberben és erősségét helyeztetí a testben.« Az Úr »a kőszikla« s minden eselekedete tökéletes, holdogok azok, kik bíznak őbenne.«

L. J. N.

A törvény, mely elevenít.

Törvény alatt egy megdönthetetlen, megváltozhatatlan, megsérthetetlen rendet értünk.

A természettudósok p. o. beszélnek a nehézkedés vagy esés törvényéről. Ezen törvény semmiképen meg nem változhatató. Minden természetes élet, beleértve az ember életét is, bizonyos természeti törvények szerint fejlődik.

Vannak azonban eszközök, amelyek által a bizonyos törvények működését fenntartani és megakadályozni lehet. — A nehézkedés törvénye szerint pl. a vízbe esett embernek alá kellene merülni a mélységbe. De ha elébb egy úszó- vagy mentőövvel ellátta magát, akkor a víz felszínén uszkálhat anélkül, hogy lemerülne.

Így van ez a hit és kegyelem életében is. Van a »bűnnek és halálnak is törvénye« amely a lelket elszakasztja Istentől s lefelé vonja menthetetlenül a veszedelmbe és a kárhozatba. Pál apostol így fejezi ki azt: »De láték az én tagaimban más törvényt, mely az én elmémnek törvényével ellenkezik és engem rabul ad a bűn törvényének, mely az én tagaimban vagyon.« (Róm. 7, 23.) »Mert nem cselekszem a jót melyet akarnék, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarnék.«

De a lélek egy törvénye itt is segítségül jön s Jézus Krisztusban megszabadít s vonja a lelket Istenhez.

Amint a léggömb, midőn az ólom vagy kőtömbtől megszabadítják — felszökik a magasba — úgy a bűntől megszabadult ember is a lélek törvényének engedelmeskedvén felemelkedik a mélységből egy magasabb légkörbe egy nemesebb életre. A Jézus Krisztus lelke megszabadít, nem ugyan a minket környező vagy testünkben lakozó bűnöktől, hanem a bűnnek rajtunk való *uralmától*, a bűn szolgálatától. (Róm. 6, 12. 16; 7, 5. 6.) Nem ad az Úr új testet az újjászületésnél, csak új szívet, új lelket, s így míg élünk, a testünkben lakozó rossz indulatok minduntalan felébrednek s kitöréssel fenyegetnek. Lásd Jak. 1, 13–15. Ez úgy lesz mindaddig, míg az Úr megjelenésénél »elváltoztatja a mi alázatos testiünket s egy megdicsőült testtel ruház fel.« (Fil. 3, 20. 21.) Tehát amíg a testben vagyunk, ne várjuk soha, hogy a test kívánságaitól és indulataitól megszabaduljunk, hanem *azt kérjük az Úrtól, hogy azok felett mindenkor diadalmaszkodjunk*. Nem fogunk mindig csatavesztetten a harcokból kikerülni, hanem mint győzelmese az Úr Jézus kegyelme által. Helyt fogunk állani minden küzdelemben, hogy végre Pál apostol

szavaival mi is mondhassuk: »Az élet lelkének törvénye a Jézus Krisztusban megszabadított engemet a bűnnek és a halálnak törvényétől.« Róm. 8, 2.

H. J. F.

Az ember természete és sorsa.

XVIII.

„A lelkek a tömlőcben.“

1 Péter 3, 18 20 magyarázata. »Mert a Krisztus is egyszer a bűnökért szenvedett, igaz lévén a hamisakért, hogy minket Istenhez vinne, ki megholt test szerint, de a lélek által meg-elevenítettett. Melyben elmenvén, a lelkeknek is, melyek *vagynak* a tömlőcben, prédikált; kik régen engedetlenek valának, mikor az Istennek tőrése egyszer Nóénak idejében várja vala őket, mikor a bárka készítették, melyben kevés (azaz nyolc) lelkek tartattak meg az özönvízben.«

A halhatatlanság védői rendszeren így magyarázzák ezen verseket:

1. Itt határozottan szó van a testből kiköltözött szellemekről, kik Nóé idejében engedetlenek, és Krisztus idejében már a pokolban voltak.

2. Azoknak ment Krisztus prédikálni mindjárt a halála után, míg teste a koporsóban nyugodott.

Ilyen állításokkal szemben mindjárt felmerül az a gondolat, mi végből ment volna Krisztus a pokolba ilyen elkárhozott lelkeknek prédikálni, ha a szentírás határozottan azt tanítja, hogy nincs megtérés a halál után?

Mondani lehet ugyan, hogy nem az a fődolog, *mit* és *miért* prédikált, hanem az a tény, *hogy* prédikált.

Szerintünk e kérdés helyes eldöntése attól függ, **mikor** prédikált az Úr Jézus azoknak a lelkeknek, s mindjárt hozzá tesszük, hogyha egyszer biztos, hogy Krisztus *predikált*, akkor sokkal helyesebb úgy következtetni, hogy *akkor* történt ezen prédikálás, mikor még azoknak egyáltalában hasznukra lehetett, vagyis mikor még életben voltak. A halottak-

nak hiába prédikálunk, mert azok a szentírás szerint »nem tudnak semmit«. Préd. 9, 7. 8. A halál után már nincs kegyelem senki részére. Zsid. 9, 27. »Ma, ha az én szavaimat halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.« Ha igaz volna, hogy a halál után is lehet az embereket megtéríteni, akkor a római katolikusok purgatóriuma helyes volna — sőt mi több, még a spiritistáknak és a mohamedánoknak is igazat kellene adni.

Ezen lelkek, midőn Péter apostol ezen szavakat írta, már a halálban voltak, de a prédikálás még Nőé idejében és Nőé által történt. Így fogja fel Dr. Clark Ádám, a methodisták igen nevezetes theológusa is. Azt mondja: »Elment prédikálni Nőé által 120 esztendeig.«

A prédikálást az Úr végezte Nőé által, aki mint proféta az Úr Jézus Krisztus lelke által (1 Péter 1, 12) hívta a lelkeket a megtérésre.

Ha így vesszük az egész esetet, akkor semmi ellentmondás nincsen és ez a legtermészetesebb felfogás is. Krisztus volt az, aki prédikált nekik, mert az ő lelke Nőében volt. Nőé képviselte a Krisztust, s így Nőének prédikálása Krisztus prédikálása volt.

De milyen értelemben voltak ezek a lelkek tömlőben már akkor is, mikor még éltek? — Aki bűnben és sötétségben él, az a szentírás szerint tömlőben van: »Hogy a vakoknak szemeket megnyissad, kihozzad a foglyokat a tömlőből és a fogházból a sötétségben ülőket.« Ésaías 42, 7. Vagy másutt, Ésaías 61, 1: »Az Istennek lelke vagyon énrajtam; azért kent meg engem az Úr, elküldött engem, hogy a szegényeknek evangéliumot hirdetnék és a megkötözetteknek a tömlőnek megnyílását.« Maga Krisztus mondta, hogy ezen profétálás beteljesedett az ő munkálkodásában, midőn ő az evangéliumot hirdetni kezdte, mikor a testben volt. (Luk. 4, 18–21.) Így az özönvíz előtti emberek a bűn békóiban és az átok alatt fogva tartattak. Ha elfogadták volna a kegyelem hívását, amely 120 esztendeig szólt hozzájuk Nőé által,

akkor megszabadulhattak volna a fogásból. 1 Móz. 6, 3.

Ennyit a tömlőben levő lelkekről. A továbbiakban azonban bizonyítani óhajtjuk azt is, hogy Krisztus szelleme nem ment sehova prédikálni, amíg Krisztus a koporsóban feküdt. Ha úgy van, hogy Krisztus lelke — maga az Isten fia — nem halt meg a keresztfán, akkor:

1. Csak egy emberi áldozat hozatott bűneinkért, s a spiritisták azon állítása, hogy a Krisztus vére csak olyan volt, mint egy közönséges ember vére — igaz volna. Ilyen gondolat pedig nem hallgatható felháborodás nélkül.

2. Ha Krisztus nem *adta az ő lelkét*, az *ő életét* a halálra, akkor nem volna igaz, amit a proféta mond róla, hogy *az ő lelkét tette áldozatul a bűnért*. Ésaías 53, 10. 12. »Mindenfelől szomorú az én lelkem halálig.« Máté 26, 38.

3. A szóban forgó versekben az mondatik, hogy: »Krisztus megelevenítettetett a lélek által. (Nem pedig hogy *életben* maradt volna lélek szerint.) Ezekből világosan kitűnik, hogy halála és feltámadása között lelke három napig pihent a halálban, József új sírboltjában. Már a zsoltáríró is jövendöl arról, hogy az ő lelke nem marad a koporsóban, hanem életre fog feltámadni. (Zsolt. 16, 10; Ap. esel. 2, 31.) Ha Krisztus lelke három napig esendesen nyugodt a halálban feltámadásáig, akkor láthatja mindenki, hogy teljes alaptalan azon vélemény, hogy ezen idő alatt prédikált volna. Krisztus egy ideig halott volt — a kereszthaláltól számítva a feltámadásig. Róm. 1, 4. Krisztus maga mondja, hogy meg volt halva. Jel. 1, 18: »És ki élek, de megholtam vala. Íme élek örökön örökké.«

Így látjuk, hogy Krisztus nem csak testileg, hanem lelkileg is halálra adta magát. Hogyha csak tetszhalott volt, akkor a mi üdvösségünk sem valóságos: »Ki a mi bűneinkért halálra adatott.« Róm. 4, 25.

Mindezen világos bizonyítékok dacára azonban vannak egyének, kik merik mondani, hogy Krisztus nem halt meg. Isten az Úr Jézust feltámasztotta a halottak közül az ő szentlelke által s így

az ő szentlelke fog minden hívő lelket is életre keltetni. Lásd Róm. 8, 11.

Hogy Krisztus elment volna az alvilágba megholtaknak prédikálni, az csak pusztá vélekedés. Akik ilyen tanokat hirdetnek, azok nem a szentírásnak, nem az evangélium ügyének tesznek szolgálatot, hanem a régi pogányok meséit és az elesett egyházak téves tanait támogatják, amelyek tisztító tűzről szólnak. Az ilyen álláspont mormonokhoz, mohamedánokhoz és pápistákhoz illik, de nem egy protestánséhoz, mert tanítója, a szentírás, ilyeneket nem mond.

Végül álljanak itt Hovey Alavah Dr.-nak, egy igen nevezetes teológiai szemináriumi tanárnak »Az ember állapota a halál után« című füzetéből, amelyet az Amerikai Baptisták kiadóhivatala Philadelphia városában adott ki, a következő sorok: »Sem a tiszta ész, sem a szentírás nem ad helyet azon véleménynek, hogy azok a lelkek, kik Nőé idejében, midőn a bárka épült, engedetlenek voltak s a kegyelem hívását visszautasították, haláluk után még megtérhetek volna.«

S. U. után.

H. J. F.

amelyek nem láttatnak.« — Vagy I Kor. 13, 12 szerint: »Mert most látunk tükör által,« de eljön az idő, amikor szeminkkel fogjuk látni mindazt, amit most a hit szemével láthatunk. Nem vélekedés vagy képzelődés a hit, hanem szent meggyőződés. Nem is akarja az Úr Jézus, hogy valaki meggyőződés nélkül higyen őbenne, mert meggyőződés nélküli hittel nem volnánk képesek a gonosz ellen-séggel szemben megállani és ellen-vetéseit legyőzni.

Az igazság hirdetése költi fel szívünkben és elménkben a hitet. Pál apostol szerint »a hit hallásból« jön. Így meg van a lehetőség minden őszinte és komoly lélek részére, hogy élő hitet szerezzen magának. Krisztus azt mondja: »Aki akarja az Istent megismerni s az ő parancsát követni, meg fogja tudni, melyik az igazi tudomány, amely a hit igazi alapját képezi« (Ján. 7, 17).

Ezen igazi élő hit meggyőzi a világot is (1 Ján. 5, 4). Erre van szüksége minden léleknek, aki ebben a hitetlen világban meg akar maradni az igazságban. Kérjük tehát mindnyájan: »Neveljed Uram a mi hitünket.« R. Magdolna.

Mi az igazi hit?

Pál apostol a Zsidókhoz írt levele 11, 1. versében azt mondja erről, hogy: »A hit pedig az olyan dolgok valóságok, amelyeket remélünk és amelyek nem láttatnak azoknak bizonyos mutatójok.« A mai időben nagyon kevés léleknek van ilyen valóban igazi hite. Ellenben igen sokan vannak, akik csak egy állítólagos hittel dicselkedhetnek. Ez pedig már nagyon sok embert a csalódásba s a legszomorúbb helyzetbe jutatta. Minden állítólagos dolog összetörik a próba súlya alatt, elenyészik a valóság elől és akkor tudatára jönnek annak, hogy hitük nem a valóság »bizonyos mutatója« vagyis meggyőződés, hanem csak egy külső forma, pusztán vélekedés volt. Az igazi hit azonban nem hoz csalódást, mert az *tükre* a valóságnak mint az apostol mondja: »egy bizonyos mutatója azoknak,

A hitetlenek vége.

»A bűnnek zsoldja a halál.« Róm. 6, 23.

»A föld és a rajta való alkotványok megégnek.« 2 Pét. 3, 10.

»Megőrzi az Úr mindazokat, kik őtet szeretik: de a gonoszokat mind elveszti.« Zsolt. 146, 20.

»A hitetlenek pedig egyetemben elvesznek, és a gonoszoknak maradékok kigyomláztatik.« Zsolt. 37, 38.

»Íme az igaz e földön megsanyargattatik; mennyivel inkább az istentelen és a bűnös?« Péld. 11, 31.

»A pokol pedig és a halál vetetének a tűznek tavába, mely a második halál.« Jel. 20, 14,

»Mert közel vagyok az Úr napja mind a népek ellen . . . Isznak mondom és felhörpögetik az Úr poharát és olyanok lesznek mintha nem voltak volna.« Abd. 15. 16.

»És kevés idő múlva a hitetlen elvész:

nézéd a helyét, és ő nem léssen.« Zsolt. 37, 10.

»De a hitetlenek elvesznek, és az Úrnak ellenségei mint a bárányokban való kövérség megemésztetnek, és mint a füst semmivé lesznek.« Zsolt. 37, 20.

»Bocsát a hitetlenekre eleven szemet, tüzet és kénkövet és megégető szellet, mely az ő pohároknak része.« Zsolt. 11, 6.

»És megtapodjátok az istenteleneket; mert olyanok lesznek lábaitok talpai alatt, mint a hamu, amely napon beszédemet megteljesítem. Ezt mondja a seregeknek Ura.« Mal. 4, 3.

»Mert íme eljő a nap mint az égő kemence, és megemésztetnek minden kevélyek és minden álnokságnak cselekedetői mint a pozdorja és megégeti őket a jövő nap, ezt mondja a seregeknek Ura, annyira hogy sem gyökerek, sem ágok ne maradjon.« Mal. 4, 1.



Jézus Jákob forrásánál.

Mihelyt a Megváltónk az ő munkáját a földön megkezdte, a farizéusok és a rásztudók szívében felgerjedt a gyűlölet, a harag és féltékenység. Az Úrnak tehát minden elővigyázattal kellett munkálkodnia és azért elhagyta eddigi munkaterületét — Judeát — és Galileának fordult. De oda Samarián át kellett neki menni. Útjában minden alkalmat arra használta fel, hogy a népet tanítsa és mennyei Atyjáról bizonyosságot tegyen. Így »Samariának városába, mely nevezetik Sikárnak« is eljött. Ez a város a major mellett volt, melyet Jákob egyszer »fegyverével és kezívével az Émorenstól vett« (1 Móz. 48, 22) és amelyen Jákob forrása is volt. Jézus el volt fáradva a hosszú nehéz úttól és leült a kút szélére, hogy kipihenje magát, míg tanítványai a városba mentek, eledelt venni. Midőn ott egyedül ült, eljött egy samariabeli asszony, hogy vizet merítsen. Ő alig vette figyelembe az idegent, de Jézus mindjárt meglátta őt. Ő tudta, hogy ez is egy lélek, akinek nagyon szüksége volt az ő segítségére az élet útján. Ő elkezdett tehát vele beszélni és kért

tőle egy kis vizet. Az asszony csodálkozva nézett rá. Lehetséges volt-e, hogy egy zsidó ember olyan kérést intézzen hozzá? A zsidók mindenkor megvetették és gúnyolták az ő népét. Bámulva kérdezte azért: »Mimódon kérsz te, holott zsidó vagy, éntőlem italt, ki samariabeli asszony vagyok?« Jézus felelé: »Ha tudnád te az Istennek amaz ajándékát, és kicsoda legyen az, aki ezt mondja neked: Adj innom nekem; te kértél volna tőle és adott volna neked élő vizet!«

Az asszony nem ismerte fel e szavaknak jelentőségét. Ő azt hitte, hogy az előtte való kútról beszél s azért mondá: »Uram, nincsen mivel merítened, a kút pedig igen mély; hol vened tehát azt az élő vizet?« Erre Jézus ünnepélyesen felelé: »Aki e vízben iszik, ismét megszomjuhozik, valaki pedig ijandik abban a vízben, melyet én adok neki, meg nem szomjuhozik örökké; hanem az a víz, melyet én adok neki, léssen őbenne örök életre forró víznek feje.«

Óh, mily csodálatos szavak! Mily dicsőséges meghívás az élet vizéhez! Miután az Úr még tovább is kinyilatkoztatta magát az asszonynak, megismerte azt, ki hozzá szólt. Ő merített az élet vizének kútforrásából és az őbenne is élő forrás lett. Ott hagyta a vedret s elment a városba, hogy az ő népének is szóljon a Megváltóról. »Abból a városból pedig sok samaritánusok hívének őbenne annak az asszonynak beszédeért.« Ján. 4, 39. Ők mind abból az élő vízből ittak, amely szomjukat örökre eloltotta.

Ma is ugyanaz a meghívás minden szomjuhozó lélekhez szól. »Ha valaki szomjuhozik, jöjjön énhozzám, és igyék!« Ján. 7, 37. »Aki szomjuhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az életnek vizét ingyen!« Jelen, 22, 17. Ingyen, pénz nélkül elolthatod szomjudat, óh kedves lélek. Vehetsz abból az élő vízből, mivel Megváltód megkinál. Még ma is tisztán folyik és te annyit ihatsz belőle, amennyit akarsz. A gazdag nem veheti meg egész vagyonáért sem, csak ajándékképpen fogadhatja el az Üdvözítő kezéből; és a szegénynek nem kell gondoskodni arról, hogy honnan vegyen pénzt az élő víz megszerzésére, ő is meríthet

abból ingyen és pénz nélkül! Mindenkinél a mennyi javak utáni szomja el lesz oltva, mert »boldogok, akik éheznek és szomjuhozak az igazságot; mert ők

akarak tölteni téged avval, hogy te is az élő víznek egy kútforrása lehess, melyből szomjuhozó embertársaid meríthetnek. Ők is áldásban fognak részesülni általad,



Jézus és a samariabeli asszony.

Fénykép és kiadó jog: Wiskot. C. T., Borsz'ó.

megelégítettnek. Máté 5, 6.

Azért jöjj, óh lélek, végy Megváltódtól bőven kenyeret és vizet. Mind a kettővel megkinál az ó dicsőséges igéjében. Meg

aki Megváltódtól oly gazdagon meg lettél áldva. »Azt, aki énhozzám jó, semmi-képen nem vetem ki.« Ján. 6, 37.

C. M. A.

Bizonyságtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-tól.

Folytatás.

Az Isten jelleme Krisztusban ki- nyilatkoztatott.

Az Úr azt mondja: »Ez pedig az örök élet, hogy tégedet egyedül ismerjenek lenni igaz Istennek, és ákit elbocsátottál a Jézus Krisztust.« A proféta által továbbá azt mondja: »A böles ne dicsekedjék az ő böleseségével, az erős ne dicsekedjék az ő erejével. Aki dicsekszik dicsekedjék az Úrban«, és »tudja meg, hogy én vagyok az Úr, aki igazságot, irgalmasságot és ítéletet cselekszem a földön, mert ez így tetszik nekem, mondja az Úr.« Isten segítsége nélkül nem lehet senkinek Istent megismerni. Az apostol azt mondja: »a világ az ő bölesesége által nem ismerte meg Istent.« »Krisztus e világban volt, és a világ általa teremtetett, s a világ nem ismeri őtet.« Jézus mondá tanítványainak: »Senki nem ismeri a fiút, hanem csak az atya; és senki nem ismeri az atyát, hanem csak a fiú és akinek ő kijelenti. Utolsó imájában midőn Gethsémané kertjébe lépett, a Megváltó felemelte szemeit az ég felé s az eltévedett s tudatlan emberiségért így könyörgött: »Igaz Atyám! e világ téged nem ismert: én pedig ismertelek téged, ezek is tudják, hogy én tőled bocsátattam. És a te nevedet megjelentettem nekik, akiket adtál nekem e világból.«

Eleitől fogva Sátánnak az volt a terve és törekvése, hogy az embereket Istentől elszakítsa úgy annyira, hogy róla megfeledkezzenek, és Isten helyett őhozzá ragaszkodjanak. E végre Isten jellemét hamis világosságban tüntette elé, hogy az emberek téves fogalmat alkossanak maguknak Isten felől. Azt hitette el az emberekkel, hogy Isten kegyetlen és irgalmatlan. Ezt azért tette, hogy az emberek féljenek és rettegjenek Istentől, s végre gyűlöljék meg őt. Így sikerült volna neki, az embert fogságba ejteni.

Sátán megcsalta Évát az által, hogy Isten jellemét tudatosan hamis világos-

ságban tüntette fel és az ő szívében kételyt keltett fel a teremtő iránt. A bűnbeesés által az emberek elméje elhomályosodott, természete megromlott, s az Isten fogalma elveszett vagy nagyrésztben elhalványodott. A szívéből is eltávozott minden nemesebb érzelem és szeretet. »Mert mikor az Istent megismerték volna, mindazáltal nem dicsőítették őt mint Istent, sem pedig neki hálaikat nem adtak, hanem az ő okoskodásokban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívek megsetétedtek.«

Egy bizonyos ideig úgy látszott, mintha Sátánnak az ember ellen való küzdelme eredménnyel járna. Míg Krisztus el nem jött, úgy látszott, mintha az egész világ az ő hatalma alatt állana s ő oly rettenetes erővel uralkodott, mintha az első szüleink bűnénél fogva a világ már valóban az övé lett volna. Sőt a szövetséges nép is, akit Isten arra választott, hogy az ő dicsőségét hirdesse a népek között, annyira eltávozott tőle, hogy az ő jelleméről minden fogalmat elvesztettek. Krisztus a végből jelent meg a világban, hogy az emberiségnek megmutassa, hogy Isten a szeretetnek, kegyelemnek és a könyörületességnek Istene. Azon sűrű sötétség, amellyel Sátán Isten trónját körülvette, a Megváltó világossága előtt eltűnt, s az Atya jelleme ismét megnyilatkozott Krisztus életében teljes fényességében.

Midőn Fülöp az Úr Jézushoz jött ezen kéréssel: »Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!« azt mondta neki a Megváltó: »Ennyi időtől fogva vagyok veletek, mégis nem ismertek-e engemet? Fülöp, aki engemet lát, látja az Atyát; mimódon mondd azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát.« Maga Krisztus mondja, hogy ő azért lett küldve a világra, hogy az ő Atyának jellemét megnyilatkoztassa. Ő jellemének tisztaságában, nagy szeretetében és jóságában előttünk áll mint az isteni tökéletesség megtestesülése, a láthatatlan Isten képmása.

Az apostol mondja: Isten a Krisztusban volt és önmagával kiokéjtette e világot. Csak a váltság tervének megtekintése által nyerhetünk az Isten jelleméről tökéletes képet. A teremtés

munkája is az ő szeretetének megnyilvánulása, de csak egyedül az ő nagy áldozata által nyilvánult meg ezen szeretet és irgalmasság mélysége. »*Úgy szereté Isten e világot, hogy az ő egyetlen szülött Fiát adná, hogy minden, valaki hiszen őbenne, el ne veszen, hanem örök életet vegyen.*« Ó általa a törvény az ő erejében megmarad és a bűnös mégis megmenthető. Az ég legdrágább kincse adatott nekünk, hogy az, aki csak egyedül igaz, azokat megigazíthassa, kik Jézusban hiendők. Ezen adomány által a bűnösök meg lesznek mentve a bűn hatalmából, hogy Isten fiaivá legyenek. Pál apostol azt mondja: »A fiúságnak lelkét vettétek, ki által kiáltjuk Abba, azaz szerelmes Atya.

Kedves testvérek, a szeretetnek tanítványával én is mondom nektek: »Lássátok, minémű szeretetet adott nekünk az Atya, tudniillik, hogy Isten fiainak hívattassunk.« Mily nagy szeretet az, hogy mi bűnösök, idegenek, jövevények ismét vissza hozattattunk az atyai házhoz, hogy ismét az ő gyermekei közé felvételt találhatunk! Meg lesz engedve ismét ötet *Mi Atyánk*-nak szólítani, s ő vele szemben az újjászületés által elfoglalhatjuk azon lelki rokonságot, amit a bűn által elveszítettünk, s Isten fia, a kegyelem örököse, »nem szégyeli magát, bennünket atyafiainak hívni.« A szerető Atyával szemben ismét elfoglaljuk azon állást, amelyet azon angyalok, kik soha a bűnt nem ismerték, elfoglálnak.

Folytatás következik.

Bibliai leckék.

Tanulmányok Isten örök szövetségéről.

1. lecke. — 1908. január 4-ére.

Egy általános szövetség.

Kérdések.

1. Miből teremtették az ember? 1 Móz. 2, 7 (első rész).

2. Hogyan adta Isten az embernek az életet? Ugyanott (utolsó rész).

3. Milyen feltétel mellett tartott volna ez az élet soká? 1 Móz. 2, 17.

4. Mi mutatja nekiünk, hogy ezt Ádám és Éva tökéletesen megértették? 1 Móz. 3, 2, 3.

5. Felruházta az Isten az embert a szabad választás képességével? 1 Móz. 2, 9, 16, 17.

6. Miképen használta fel az ember ezen tehetségét? 1 Móz. 3, 6.

7. Micsoda következménye lett ennek az engedetlenségnek? Róm. 5, 12.

8. Miből lett Ádám kizárva ezen eljárása következtében? 1 Móz. 3, 22, 23.

9. Milyen következtetéseket vonhatunk le ezen tényekből? Lásd az 1. megjegyzést.

10. Az angyalok is fel lettek ruházva a szabad választás képességével, más szóval ők is szabad akaratúak? Jud. 6.

11. Miképen használták fel egyesek ő közülök ezen adományt? Ugyanott.

12. Hogyan nevezzük a nekik felajánlott hajlék ezen elhagyását? 2 Péter 2, 4. — Bűnnek.

13. Micsoda végső következménye lesz ennek rájuk nézve? 2 Péter 2, 1; Máté 25, 41.

14. Milyen következtetéseket vonhatunk le ebből? Lásd a 2. megjegyzést.

15. Vannak még más világok is? Zsid. 1, 2.

16. Milyen célból teremt az Úr egy világot? Ésaías 45, 18.

17. Milyen szolgálatot fogad el csupán az Isten? Eféz. 6, 6, 7.

18. Milyen következtetéseket vagyunk feljogosítva vonni mindezen szentírási helyekből? Lásd a 3. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. Az idézett szentírási helyekből a következő végkövetkeztetéseket vonhatjuk le:

a) Az Isten az embernek szabad akaratot adott és ő maga választhatta azt, amit tenni akart.

b) A jó és gonosz tudásának fája próbakő volt, amely által az ember hűsége próbára lett téve.

c) Az ő létének (életének) tartóssága attól függött, vajjon az Isten szent akaratával összhangban akar-e élni vagy sem?

d) Az ő engedetlensége egy tudatosan elkövetett bűn volt.

e) Isten Ádámnak csupán az engedelmesség feltétele alatt ígért tartós életet.

2. Biztosan következtethetünk arra, hogy az angyalok hasonlóképen egy próbának lettek alávetve és hogy némelyek közülök szabad akaratból az ő hajlékukat, az Istentől nekik felajánlott állást, elhagyták és hűtlenné lettek. Ezáltal bünt követtek el és a bűnös ember sorsának részesei lettek. Az angyalok élete ugyanazon feltételektől függött mint az embereké és az ő tartos létük is az engedelmségüktől lett függővé téve. Az összes jellemek egy próbának kell hogy alávetve legyenek.

3. Más világok lakói is egy próbának vannak alávetve és az a próba, amelyet nekik kiállaniuk kell, ugyanaz, mint amelyet nekünk kiállanunk kell. Ezen próbának meg nem állása bűn lenne és ugyanazon szomorú következményeket és végül a halált hozná valamennyi lényre éppúgy, mint az emberre nézve is hozta. Így tehát engedelmség, igazságosság és élet karöltve járnak, míg másrészt az engedetlenség, bűn és halál elválaszthatatlanok egymástól.

11. Elhatározhatja-e magát valaki oly valaminek a tevésére vagy tenni akarására, amire egyáltalán nem képes? Róm. 7, 18.

12. Mi szükséges ahhoz, hogy azt, amit választunk vagy tenni akarnánk, véghez is vihessük? 5 Móz. 30, 15. 16. Lásd a 4. megjegyzést.

13. Milyen büntetéssel kell annak járnia, ha mi a rosszat választjuk, holott Isten az összhangot kívánja és a szabad választás jogát, teljességgel az ő teremtményeinek kezébe tette le? Ésaías 65, 12-15.

14. Kinek kell magunkat alávetnünk, ha az örök életet elnyerni akarjuk? Zsid. 12, 9.

2. lecke. — 1908. január 11-ére.

A szabad választás ajándéka Isten szövetségében.

Kérdések.

1. Milyen Isten nem a mi Istenünk? 1 Kor. 14, 33.

2. Mi szükséges a tökéletes összhang létrejöttéhez? 1 Péter 3, 8.

3. Kinek szellemével kell birkunk? Fil. 2, 5; 1 Kor. 2, 16.

4. Kinek szellemével és akaratával bírt Krisztus? Ján. 6, 38.

5. Miben nyer Isten akarata kifejezést? Zsoltár 40, 9.

6. Mi jár karöltve a szabad választás hatalmával vagy mit tételez fel az? — Felelősséget. Lásd Péld. 1, 28-31.

7. Isten méltósága korlátozva lett-e azáltal, hogy az ő teremtményeinek a szabad választás ajándékát adta? Ésaías 65, 12. Lásd az 1. megjegyzést.

8. Megkísérli Isten az embert a választás megejtésénél befolyásolni? Ap. csel. 14, 16. 17; Zak. 7, 11-13.

9. Milyen bizonyosságunk van arra nézve, hogy a szabad választás hatalmát senki az embertől el nem veheti? Zsid. 11, 35-38. Lásd a 2. megjegyzést.

10. Vajjon a szabad választás hatalma vagy az akarat megvalósítása felette áll-e a testi természet befolyásának? Róm. 7, 21. Lásd a 3. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. Isten tekintélye nem szenved esorbát azáltal, hogy teremtményeinek a szabad választás hatalmát adta. Az idők végére, amelynek leforgása közben ők a választást megejthetik. Isten ítéletet tűzött ki és abban a teremtményt a választás dolgában felelősségre vonja.

2. A vértanuk halála bizonyítja, hogy a szabad választás hatalma az illető személy kivételével minden más hatalom önkénye fölött áll és a legtöbb, amit bármily hatalom abban a törekvésében tehet, hogy más akaratát meghatározhassa, abban áll, hogy ezeket az embereket megöli.

3. Az akarat ellenőrzése nem függ teljesen a választó jellemétől; mert lehetséges, hogy valaki elhatározza magát valamire vagy oly valamit tenni akarna és szeretne, ami az illető egyén jellemével egyáltalában nincs összhangban.

Egy rosszra hajlandósággal bíró egyén szívesen akarna valami jót tenni, jóllehet ezt egy magasabb hatalom segítségével nélkül nem teheti.

4. Jót választani lehetetlen anélkül, hogy előbb a lehetőség arra, a jót elvetni és a rosszat választani — fenn ne állott volna. Isten az ő teremtményeinek az igazság útját kijelölte, ha valaki vonakodik ezen menni, akkor a bűn útját választja. Az egyik út az életre, a másik a halálra vezet. A bűn tehát szükségszerűen akkor keletkezett, mikor az első lény vonakodott az Isten útjain járni. És minthogy a teljes és tökéletes összhang csak úgy lehetséges, ha minden egyes élő lény akarata és választása Istennek mint legfelsőbb lénynek akaratával megegyezik — így világos, hogy az, aki állandóan a rosszat választja és ahhoz ragaszkodik, mást nem találhat mint a halált. Így tehát magunk választhatjuk: az engedelmséget és az életet vagy az engedetlenséget és a halált.

3. lecke. — 1908. január 18-ára.

Isten szövetsége megrontva.

Kérdések.

1. Mi a büntetése, ha Isten szövetségét áthágjuk? 5 Móz. 30, 19. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Mit hozott Ádám az ő engedetlensége által a világra? Róm. 5, 12.

3. Mit kellett tehát Ádámnak áthágnia? Hos. 6, 7.

4. Milyen formában jutott Isten szövetsége az ő bűnbe esett gyermekei javára kifejezésre? 5 Móz. 4, 12, 13. Lásd a 2. megjegyzést.

5. Hogyan nyert ez határozott kifejezést? Máté 22, 36-40.

6. Mennyiben vagyunk bűnösök, ha csupán csak *egy* törvényt hágnak át? Jak. 2, 10.

7. Áthágták Ádám és Éva a tíz parancsolatot, mikor Isten szövetségét megtörték? Róm. 5, 12; 1 Ján. 3, 4.

8. Mivel vette kezdetét az ő áthágásunk? 1 Móz. 3, 6; Róm. 7, 7 (utolsó rész).

9. Mutasd meg, miképen lettek Ádám ballépése által a törvény különböző rendelkezései egyenesen megszegve? Lásd Kol. 3, 5; 2 Móz. 20, 15 és más szentírási helyeket.

10. Mi által törték meg az angyalok is hasonló módon Isten szövetségét? Hasonlítsd össze Ésaías 14, 13, 14 versét 1 Móz. 3, 4, 5 versével. Lásd a 3. megjegyzést is.

11. Milyen állapotba juttatta Isten szövetségének megrontása úgy az embert mint az angyalokat? 1 Ján. 3, 15; 2 Péter 2, 4, 9. Lásd a 1. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. Mi azt találtuk, hogy a szövetség feltétele Isten és az ő teremtményei között az engedelmeség volt és hogy Isten minden teremtménynek, az angyaloknak éppúgy mint az embereknek, teljességgel szabad akarator vagyis a szabad választás jogát és hatalmát adta; de az ő terve a tökéletes összhang gondolatát is magában foglalja. Hogy ez az állapot a teremtmények szabad választási joga mellett csupán azoknak megszenmisítése által érhető el, akik állandóan a rosszat választják és javíthatatlan törvény rontók — ez azt hisszük eléggé világos. Azért a halál a bűn következménye és egy-szersmind büntetése.

2. A törvény két formában nyerhet kifejezést, igenleges (parancsoló) és nemleges tiltó alakban. Parancsoló alakjában a jogra és igazságra utal, megmutatja nekünk a kötelesség útját és okvetlenül megtartandó. Tiltó alakjában a bűnre mutat rá, a tilos utakat jelöli meg és óv bennünket azoktól.

3. Sátán hatalmat, tiszteletet és méltóságot kívánt. Isten fölé emelte magát. Az ő követői, akik vele estek el, szívükben őt szintén Isten felé emelték. Ezért az összes elesett angyalok éppúgy áthágták Isten szövetségét mint Ádám.

4. Ezen bűnös eljárásuk miatt az angyalok éppoly kevéssé tarthatták meg az örök életet mint az emberek és így valamennyien halálos ítélet alá jutottak.

1. lecke. — 1908. január 25-ére.

Isten örök szövetsége Krisztusban megújítatik.

Kérdések.

1. Mért nem ért véget Ádám élete azon a napon, amelyen vétkezett, ha a halál a bűn büntetése? 2 Péter 3, 9. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Milyen ígért adatott a bűnösnek? 1 Móz. 3, 15.

3. Ki ez az ígért mag? Gal. 4, 4; 3, 16.

4. Kinek a helyét foglalta el Jézus? 1 Kor. 15, 45, 47.

5. Szót fogadott-e ő úgy, mint Isten Ádámtól kívánta? Ján. 15, 10.

6. Mi Jézus az ember részére? Ésaías 42, 6. Lásd a 2. megjegyzést.

7. Kinek adatott Isten szövetsége alatt először a föld? 1 Móz. 1, 26, 27.

8. Kiben állítatik helyre ezen elvesztett uralom az Isten szövetségének megújítása által? Ésaías 49, 8, 10. Lásd a 3. megjegyzést.

9. Mi az Úr Jézus részünkre, ha ő az Isten velünk kötött szövetségének megújításában közbenjárónk? Jer. 23, 6; 2 Kor. 5, 21.

10. Mi volt a közbenjárás ezen teremtmények célja? 2 Kor. 5, 18-20.

11. Milyen állapot áll helyre, ha valaki Krisztusban Istennel újból megbékül? Róm. 5, 1.

12. Milyen széleskörű Isten terve a béke helyreállítása érdekében? Kol. 1, 20; Eféz. 1, 10.

13. Milyen következtetéseket vonhatunk le ezen tényekből? — Válasz.

Hogy Istennek egy örök, mindenkire kiterjedő szövetsége van, amelynek központja a törvény a Jézus Krisztusban; és hogy ő neki egy mindenkire kiterjedő terve is van ezen szövetség megújítására nézve, ha ezt valaki megrontja, és hogy ez a Jézus Krisztus evangéliuma.

Megjegyzések.

1. Jézus felajánlotta magát, hogy mint az ember közbenjárója annak bűncit magára veszi; és az ő áldozata által szerzte meg nekünk ezt a kegyeleműdöt. Ádám életben maradt, míg vele a váltság terve megismertetett és ő a felajánlott előjogokat a maga javára felhasználhatta azon esetben, ha ezeket választja. Így Krisztus áldozata által ez a kegyeleműd minden bűnös részére megszerzetetett, amely idő alatt ő megtérhet és az örök életet mint Isten ajándékát a Jézus Krisztusban való hit által elérheti.

2. Isten mondotta, hogy Krisztust adni fogja, hogy Krisztus a nép osztályrészét és kötelezettségeit a szövetségben magára vegye. Az Isten a néptől tökéletes igazságot kíván, de ők mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek azon dicsőség nélkül, mellyel Istenben bírnok kellene. Így tehát Jézus eljött, elfoglalta a mi helyünket és azt tette, amit mi nem tettünk meg és a megrontott szövetséget önmagában és a néppel is önmagában megújította.

3. Ha Ádám hű maradt volna, akkor a föld az ő paradicsomi szépségében öbenne alapított volna meg. Ésaiás 49. 8. versében látjuk, hogy Krisztus, éppen mert ő a népnek a szövetségben betöltendő kötelességeit magára vette, azt az állapotot újból visszahozza, amelyben mindig tökéletes igazságot találunk és hogy így a második Ádamban a megújított föld a szövetség megújítása által meg fog alapíttatni. Az így megújított szövetség neveztetik a második szövetségnek. Ez a szó új a bibliában gyakran azt jelenti megújított, mint új ég, új föld, új szív stb. . . .

5. lecke. — 1908. február 8-ára.

Lépések a szövetség megújításánál.

Kérdések.

1. Hogyan rontotta meg Ádám Isten szövetségét? 1 Móz. 2, 17; 3, 6.

2. Mi vezette Évát az engedetlen-ségre? Zsid. 11, 6. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Mit kell tehát Istennek a szövetség megújításánál az embertől követelnie? Márk. 1, 15. Lásd a 2. megjegyzést.

4. Mi szükséges az élet és a hit fejlődésére? Jak. 2, 18-20. Lásd a 3. megjegyzést.

5. Mi volt az az Úr által meghatá-

rozott eszköz, amely által az emberek az ő ígéreteiben való hitüknek kifejezést adhattak? Zsid. 11, 4.

6. Miáltal tanusítjuk mi ezen ígérekben való hitünket? Ap. csel. 2, 38; 1 Kor. 11, 23-25. Lásd a 4. megjegyzést.

7. Mit tesz Isten azon személyekért, akik ilyen módon tanusítják Jézusban való hitüket? Róm. 3, 24-26.

8. Ha az ő bűneik hitük következtében megbocsáttatnak, minek tulajdoníttatik ez rájuk nézve? Róm. 4, 22-24.

9. Miáltal tevékeny a hit? Gal. 5, 6.

10. Hogyan mutatjuk meg, hogy Istent szeretjük? 1 Ján. 5, 3.

11. Mit fog Isten velünk cselekedni az új szövetség megkötésénél az ő ígérete szerint, hogy az ő paránesolatait megtarthassuk? Jer. 31, 33.

12. Ki állítja elénk az új szövetség lényegét? Zsolt. 40, 8, 9.

13. Ki ismeri Isten igazságát és akaratát? Ésaiás 51, 7; Róm. 2, 18.

14. Miután a megtérés és a hit által Istennek engedelmeskedtünk, minek kell még a javunkra történni? Ap. csel. 3, 19.

15. Megígérte Isten, hogy ezt az új szövetségben tenni fogja? Jer. 31, 34; Zsid. 10, 16, 17.

16. Micsoda lépéseket kell az embernek tennie a szövetség megújításánál? Lásd az 5. megjegyzést.

17. Milyen lépéseket tesz Isten ebben az esetben? Lásd a 6. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. Sátán megcsalta Évát és odáig vitte, hogy bizalmatlankodni kezdett Istenben, úgy, hogy azután a hitelenség következtében elesett.

2. Minthogy az ember azon engedetlenség következtében esett el, amely az Istenben való hitelenség következménye volt, — így világos, hogy az ember csak egy oly engedelmség következtében juthat vissza ismét az eredeti állapotába, amely az Istenben való hitből ered.

3. Az élet mindenütt utat tör magának, hogy világosságra, napfényre jusson; így az élő hitnek is valami úton-módon kifejezésre kell jutnia. Ha semmi formában kifejezést nem talál, akkor elhal, ha ellenben tevékenységet, munkát végez, akkor növekedik és erősödik.

4. Minthogy a szövetség a Jézus Krisztusban való hit által újul meg, így előbb azt következtethetjük, hogy bármely Istentől meghatározott előírás, mely a mi hitünk bebizonyítására szolgál, azon időre nézve, amelyben élünk, az új szövetség egy részének tekinthető vagyis egy további lépésnek a szövetség megújításában.

Krisztus halála előtt az áldozat volt az az Istentől elrendelt mód, amely által a jövődő Megváltóban való hit kifejezésre jutott. Így most az úrvacsora és a keresztség az Istentől elrendelt azon formák, amely által a Megváltóban való hitünk kifejezésre jut, aki meghalt, feltámadott és vissza fog jönni; és az előbbi ceremóniák ugyanazon viszonyban állanak az új szövetséghez, mint a későbbiek. A hit ugyan más úton-módon is kifejezésre juthat, mindazáltal ezek semmi esetre sem foglalhatják el az Istentől elrendelt előírások helyét.

5. A lépések, amelyeket az embernek az új szövetségbe való belépésnél tennie kell, a következők:

a) *Bűnbánat*, amely magában foglalja a bűn beismerését és az attól való elfordulást.

b) *Krisztusban való hit*, amelynek az Istentől elrendelt formában kell kifejezésre jutnia, és amely által az Isten igazságának ismeretére jutunk, vagyis részeseivé leszünk annak az igazságnak, mely egyes egyedül érvényes öelötte.

c) Ez a hit a szeretet által *terékeny* és az embert az *engedelmességre* indítja.

6. Isten a következő lépéseket teszi:

a) Elfogadja a bűnbánatot és a Jézusban való hitet, megbocsátja a bűnöket és javunkra írja Isten igazságát.

b) Beírja az ő törvényét a szentlelek által az ember szívébe, úgy, hogy az ember az ő parancsolatait megtartani képes legyen.

c) Végül összes bűneinket az ítélet idejében a könyvekből, amelyek az égben vezetettnek, kitorlí.

A missió köréből.

A mi missió-házunk Hamburgban.

A 14. old. akarunk k. olvasóinknak a hamburgi missió-házunkat megmutatni és róla egy kis leírást adni. Először külsejét akarjuk megtekinteni. Jobbról a háttérben kápolnánk két harmad részét lehet látni a két kerek ablakkal, a fő- és mellék-bejárattal. A mögötte látható torony nem a mi kápolnánkhoz, hanem egy távolabb fekvő templomhoz tartozik. A kápolna körülbelül 300 személynek nyújt helyet.

Forduljunk most a házhoz. Ez jobbról, hol egy atyafi éppen a bejárat irányában áll, balra az alacsony falig ér, és tulajdonképpen két házból áll, ami képünkön is jól megismerhető. A bal oldalon fekvő házat csak 1906. év őszén vettük meg. A jobb oldalon látható két kirakat a »Német egylet az egészség-ápolás részére«

című üzlethez tartozik, az egyikben a mi friedensau elédelgyárunk termékei, a másokban a »Vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatalának« könyvei és iratai vannak kiállítva. Balra a mellette levő, félig a fától elfedett ablak az irodához tartozik, úgymint a két következő ablak is a másik házban. Az azokhoz esatlakozó veranda a mögötte fekvő szobával az orosz unió és expedició birodalma. Az első emeletnek jobb oldalán levő négy ablak az erkéllyel a szerkesztőségé, amelyben a magyar újságunk és irataink is javítva és összeállítva lesznek. Ennyi a ház külsejéről.

De most belülről is meg akarjuk tekinteni és a különböző munkatermeket meglátogatni. Először felmegyünk az első emeleten fekvő szerkesztőségbe. Oda minden a folyóiratokhoz — főképpen a németekhez — való kézirat (cikkek, költemények stb.) feljön. Miután ott mind jól át lett nézve, a jónak találtatott munka külön fiókokba lesz téve, a többi pedig a papirkosárba. A szerkesztőségből a kiválasztott dolgok a szedő-terembe adatnak. Ez egy nagyon érdekes, nagy világos terem mellékszobával; ott ~~kilenc~~ szedő dolgozik. Ebben a terembén igen nemzetközi élet van. Van ott egy atyafi, kinek szíve a k. magyarokért dobog, s azért nagy gondot visel arra, hogy újságunkat stb. idején megkapják; de ez még sem mindig lehetséges, mert néha kéziratra kell várni, máskor megint más sürgős dolgot is el kell végeznie (mert román, tót és még más nyelven is készít el újságot stb.), és ha végre kész is lesz időre, akkor a sajtó el van foglalva. Ilyenkor elkezdi panaszkodni: »Mit fognak a kedves magyarok mondani, ha újságukat oly későn megkapják?« De ez nem segít sokat a bajon. Neki, úgymint a k. magyar testvéreknek is türelmet kell tanulni. De nemcsak ő jár úgy, hanem egy másik atyafi is, aki arról gondoskodik, hogy Holland az utolsó üzenetet megkapja. Egy harmadik szedi az orosz és cseh lapot és szerb iratokat. A többiek pedig többnyire a német munkával foglalkoznak. Havonként hat német, egy magyar, egy hollandi, egy cseh és egy orosz újság jelenik meg, nagyobb időközben még egy hollandi, egy román, egy eszt és



A mi misszió-házunk Hamburgban.

egy lett újság. Azonkívül nyomtatnak itt iratokat a német, magyar, hollandi, eszth, lett, lithai, orosz, lengyel, cseh, tót, szerb, bolgár, román, spanyol és portugáli nyelven. Minden szedő más nemzetből való, de ezek mind a legjobb egyetértésben élnek és körülöttük a legjobb béke uralkodik. Minden egyes át van hatva a jelenvaló igazság fontosságától és igyekszik az ő részében, hogy az hamar el legyen terjesztve.

A szedő-teremből a munka, ha jól át van nézve és javítva — mindannak dacára mégis előfordul, mint ismeretes, hogy a korrektor éles szeme is kikerül némely hibát — lejön a kápolna alatt levő nyomdába, hol három nagy és néhány kis gyorsajtó s több segédgép villanyos erővel működik. Ott tíz testvér dolgozik. Ha az újság a sajtóból kikerül, a hajtogatógépen, azután a fűzőgépen átmegy vagy össze lesz ragasztva. Most még a vágógép kése alá kerül, hol szépen egyenesre vágják, és onnan az expedicióba, ahol utoljára kézbe veszik, borítékkal, címmel és bélyeggel ellátják és az egész világba szétküldik.

A könyvszállítás, hol 6-7 testvér reggeltől késő estig a beérkező megrendelések elintézésével foglalkozik, eddig a nyomda mellett volt, de ez a hely szűk lett, s azért az udvarban egy nagy épület építettett e végre. Onnan naponta százanként viszik a csomagokat az átellenben levő postára, mely könyvtár-sítóinknak a kívánt könyveket és folyóiratokat tovább közvetíti.

Nagy örömet szerez nekünk az, hogy a munka mindig több lesz, mert az az üzenet előrehaladásáról tesz bizonyosságot. Ennek folytán a nyomdában is a hely mindig szűkebb lett, és most a megüresedett könyvszállítási helyiség is a nyomdához csatoltatott.

A tulajdonképpeni összehajtogató-teremben 5-6 testvérné dolgozik, az újság-expedicióban 3-4 testvér, azonkívül vannak még könyvelők, pénztárnokok, titkárok stb., úgy hogy a házban dolgozó testvéreknek száma körülbelül 50, akik a magyar, cseh, porosz, bajor, sváb, szász, sziléziai, orosz, angol, amerikai, spanyol, dán és hollandi nemzetet képviselik. Minden helyiségben munkás,

vidám élet uralkodik; minden munkás tudja, hogy ezen házból, ha egyszerű kinézésű is, a világosságnak áradni kell az egész világba, és mindenki megteszi azt, ami tehetségében áll, hogy ezen világosság nemsokára a föld legszélső pontjait is megvilágítsa, hogy a drága Megváltónk hamar jöhessen el, aki minden munkásnak az ő szőlőkertjében, akárho is áll s akármilyen munkát is végez az üzenet érdekében, meg fogja adni a jutalmát.

P. A.

Családi kör.

Az istenitisztelet látogatása.

Két ismerős együtt ment a templomba. »Micsoda célja legyen tulajdonképpen a gyakori templomba járásnak,« kérdé az ifjabbik.

»Mirevaló,« felelte a másik, »annyiszor enni?«

»Óh, ez egészen más, az ételekkel táplálkozom és testi erőmet fejlesztem, volt a felelet.

»A templomlátogatás és gyakori evés nem oly ellentétes fogalmak, mint te azt gondolod,« mondá újból az idősebbik, »mert ami a testnek a táplálék, az a léleknek az Isten ígéje!«

»De ugyan, ugyan,« vágott közbe a másik, »hogy van az mégis, hogy oly sokan nem érzik egyáltalában semmi szükségét annak, hogy Isten ígéjével foglalkozzanak, míg enni mindenki kíván?«

»Óh tévedsz, édes barátom,« válaszolt az idősebbik, »nem mindenki akar enni. Menj csak el a kórházba és kérdezősködjél a betegnél. Mindenesetre az a természetes, hogy az embernek étvágya van, ha étvágytalan, akkor az a betegség jele. És hogy annyian és annyian nem éheznek és szomjúhozzák Isten ígéjét, az nagyon komoly bizonyítéka egy nagyon is elterjedt belső betegségnek.«

Valóban, ha minékünk egészséges, ép szervezetünk van, úgy nem nélkülözhetjük sem Isten ígéjét, sem azoknak társaságát, kik velünk rokon lelkek.

Ha azonban a szívünk megkövesedett, akkor már nem vágyunk többé szellemi

táplálék után, — sőt azt már messziről elkerüljük. Helytelenül vélekedik tehát az, ki azt hiszi, hogy éppen az önbecsülésben, önbizalomban rejlik az erő, sőt inkább ezek a szellem korlátoltságára és kóros tüneteire vezethetők vissza.

Szellemi dőlyfűség.

Egy híres perzsa író a következő vallomást teszi:

»Kora ifjúságomtól fogva igyekeztem szigorúan jámbor lenni. Gyakran felkeltem éjnek idején imádkozni, olvasni és a természeti tüneményeket megfigyelni és tanulmányozni. Egy éjjel hasonlóképpen cselekedtem, midőn édes atyám, ki köztisztelésben és becsülésben részesült, felébredt. „Látod,” így szóltam atyámhoz, „míg a többi gyermekeid mélyen alusznak és teljesen átadták magukat hiú álmodozásuknak, addig én, de csakis én egyedül virrasztok, hogy Istent dicsérjem!” — „Szívem mélyéből szeretett fiam,” felelte atyám, „Istennek kedvesebb volna, ha te is aludnál, ahelyett, hogy virrasztasz és a te testvéreidet oly kegyetlenül elítéled.»

Egészség és mértékletesség.

Küzelem az iszakosság ellen.

Valamennyi ital között a legkárosabb a pálinka. A német birodalom statisztikai kimutatása szerint minden lélekre, férfit, nőt és gyermekeket is beleszámítva, évente 10 liter pálinka jut. Egy literes üveg körülbelül 100 korty pálinkát tartalmaz, így egy emberre jut hetenként 20 pohárka vagyis naponként 3 pohárkával.

Széles körben az a nézet van elterjedve, hogy a pálinka a testnek erőt ad, azt felüdíti és melegíti. A tudomány azonban az ellenkezőről győz meg bennünket, tudniillik arról, hogy a pálinka az erőt és a meleget éppen elvonja a testtől. Ha nagy hidegben pálinkát iszik az ember, akkor bágyadt és álmos lesz, sőt ha még hozzá le is ül pihenni, okvetlenül megfagy. Cethalászok és tapasztalt éjszaksarki utazók teljesen tartózkodnak

a szeszes italoktól, hogy a jeges levegőt jobban kibírják. Azon számos kísérlet, amelyet az amerikai és angol hadseregeknél eszközöltek, ugyanezt a tényt erősíti meg.

Halálozások.

»Boldogok lesznek ezután a halottak, kik az Úrban haltak meg. Jelen. 14, 13.

1907. dec. 3-án, egy néhány napig tartó betegség után elhunyt az Úrban Borsi Mátyásné született Féri Ilona testvérenék. 1868-ban Magyar-Pécskán született, 1898. esztendőben megismerkedett a jelenvaló igazsággal, 1899-ben június 21-én felvétetett az Úrnak egyházába, úgy egyike volt azon első aradi testvérek közül, akik akkor az aradi gyülekezetet alakították. Azóta hű tagja volt a gyülekezetnek, míg a halál kiszólitotta az élők sorából. Hátrahagyott férje és négy kiskorú gyermeke gyászolják, de nem mint azok, kiknek reménységük nincsen, mert lesz majd viszontlátás. A temetőben alulírott Róm. 6, 23; Ján. 5, 28. 29; Jób 14, 10-12 alapján számos hallgató előtt beszédet tartott. Az Úr vigasztalja a hátramardottakat.

Lovas Károly.

Nyugtázások.

Egy kedves testvérné Vajda-Kamarásról adott 2 kor. a magyar missió részére.

Kessel Frigyes.

„AZ ARATÓ“

havi folyóirat.

Nyomtatja és kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.

Felelős szerkesztő: Huenergardt János F.

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K 2.—
Egy fél évre	„ 1.—
Egyes példányok	„ —.20
Külföldre, egy egész évre	„ 2.50

Előfizetések

Huenergardt János F., Péczel, Kör-utca 234
címe küldendők.